

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Hezké Jižní Město**, se sídlem Stříbrského 683/14, Praha 11, zastoupeného Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem, se sídlem Ve Svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, odbor výkonu státní správy I, se sídlem Vršovická 68, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2008, č. j. 500/2197/503 21/08, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **1) Skanska a.s.**, se sídlem Líbalova 1/2348, Praha 4, zastoupené Mgr. Ondřejem Duškem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 15, Praha 1, **2) Ateliér pro životní prostředí, o.s.**, se sídlem Ve Svahu 1, Praha 4, zastoupené Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem, se sídlem Ve Svahu 531/1, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného a osoby zúčastněné na řízení ad 1) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2012, č. j. 5 Ca 77/2009 - 126,

takto:

Návrh osoby zúčastněné na řízení ad 1) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti
se zamítá.

Odůvodnění:

Žalovaný vydal napadené správní rozhodnutí, jímž potvrdil rozhodnutí Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, Správy Chráněné krajinné oblasti Český kras zn. 03055/CK/2008 ze dne 13. 10. 2008, kterým byla osobě zúčastněné na řízení ad 1) povolena výjimka podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů pro realizaci stavby nazvané dle projektové dokumentace „Milíčovský háj jih a východ obytný soubor“. Toto rozhodnutí bylo zrušeno napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2012, č. j. 5 Ca 77/2009 - 126, protože žalovaný dostatečně nevypořádal odvolací námitky žalobce. Požadovanou výjimku lze totiž podle § 56 odst. 3 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny udělit pouze tehdy, když se kumulativně naplní podmínky, že je pro udělení výjimky naléhavý důvod s výrazně převažujícím veřejným zájmem, že neexistuje jiné uspokojivé řešení a že populace chráněného druhu bude udržena

v příznivém stavu z hlediska ochrany. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlil svůj závěr, že předmětná bytová zástavba je naléhavým důvodem sociální povahy s výrazně převažujícím veřejným zájmem. Žalovaný se dále podle městského soudu nevypořádal s odvolací námitkou žalobce týkající se připomínek obsažených ve vyjádření hydrologa dr. V. Rovněž u naplnění podmínky pro udělení výjimky spočívající v neexistenci jiných uspokojivých řešení městský soud dospěl k závěru, že z napadeného správního rozhodnutí nelze shledat, na jakých důvodech spočívá závěr žalovaného o neexistenci jiných uspokojivých řešení.

Proti napadenému rozsudku městského soudu podal kasační stížnost jak žalovaný, tak i osoba zúčastněná na řízení ad 1). Žalovaný ve své kasační stížnosti uvedl, že veřejným zájmem, který vyžaduje neodkladné řešení, je nedostatek ubytovacích kapacit. K závěru městského soudu, že se nevypořádal s argumenty žalobce vycházejícími z vyjádření dr. V., žalovaný uvedl, že vyjádření dr. V. nepřijal jako důkazní prostředek, a proto se jím věcně nezabýval. K argumentu městského soudu, že se nevypořádal se zákonným požadavkem neexistence jiných uspokojivých řešení, žalovaný uvedl, že si lze těžko představit, jak prvoinstanční nebo odvolací orgán zasahuje investorovi do jeho žádosti, navrhuje mu alternativy jeho projektu či snad realizaci záměru na jiném místě. Dále pak žalovaný uvedl, že s ohledem na predikovaný vývoj hrozí nebezpečí, že ve velice krátkém horizontu přestane být předmětné území vhodným biotopem pro chráněné druhy.

Osoba zúčastněná na řízení ad 1) ve své kasační stížnosti uvedla, že žalovaný proti rozsudku městského soudu uvádí obdobné argumenty jako ona. Poukazuje na to, že je napadený rozsudek městského soudu nezákonný, neboť soud dospěl k nesprávnému závěru spočívajícímu v nesprávné aplikaci zákona, resp. k závěru, který neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Dále pak je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť rozhodnutí městského soudu se neopírá o důvody, na základě nichž by bylo možno učinit závěr o zrušení napadeného správního rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení ad 1) spolu s kasační stížností podala i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Důvody pro přiznání odkladného účinku osoba zúčastněná na řízení ad 1) opírá o to, že zaznamenala pokles poptávky po koupi bytů v předmětné lokalitě, který přičítá nevyjasněné situaci v důsledku vydání zrušujícího rozhodnutí městského soudu. Osoba zúčastněná na řízení ad 1) je vedena snahou maximálně chránit své klienty. Chráněné druhy živočichů se v současné době z důvodů intenzivní stavební činnosti v předmětné lokalitě nevyskytují. Přiznání odkladného účinku nebude mít žádný negativní dopad na životní prostředí v dané lokalitě, neboť jeho přiznáním se na současnou situaci v lokalitě nic nezmění. Pokud nebude přiznán kasační stížnosti odkladný účinek, tak žalovaný bude v souladu s napadeným rozsudkem městského soudu povinen doplnit odůvodnění svého rozhodnutí a vydat nové rozhodnutí ve věci, čímž nastane situace, že tu vedle sebe budou existovat dvě rozhodnutí v téže věci. Osoba zúčastněná na řízení ad 1) se odkazuje na dvě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jimiž v důchodových věcech soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti České správy sociálního zabezpečení s tím, že se v posuzovaném případě jedná o obdobnou situaci. Závěrem pak osoba zúčastněná na řízení ad 1) uvádí, že vzhledem k obsahu kasační stížnosti žalovaného lze důvodně předpokládat, že i pokud by Nejvyšší správní soud

kasační stížnost zamítl, rozhodne žalovaný ve věci stejně a udělenou výjimku potvrdí s tím, že své rozhodnutí dostatečně odůvodní.

Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku vyjádřil a uvedl, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení ad 1) by jen prodlužovalo stav předstírané bezproblémovosti projektu. Nepřiznáním odkladného účinku, tedy výkonem rozsudku, naopak dojde k omezení dalších negativních zásahů do zvláště chráněných druhů a k umožnění hledat a najít jiné, vhodnější řešení při respektování již proběhlé výstavby. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by mělo za následek, že by byl zcela zmařen soudní přezkum napadené výjimky, její pozdější zrušení by totiž pro uplynutí lhůt již nemohlo být důvodem obnovy stavebních řízení, a bylo by tedy zcela popřeno právo žalobce na soudní ochranu, což je vážná a neodčinitelná újma žalobce na jeho právech. Další újma žalobci by vznikala v důsledku pokračování ničení přírodních stanovišť a tím, že by docházelo k zasahování zvláště chráněných druhů živočichů, což je navíc v rozporu s veřejným zájmem.

Kasační stížnost nemá podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Novelou soudního řádu správního, provedenou zákonem č. 303/2011 Sb., došlo s účinností od 1. 1. 2012 ke změně právní úpravy podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby v § 73 s. ř. s. Podle nového znění § 73 odst. 2 s. ř. s. lze žalobě přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Na rozdíl od předchozí právní úpravy tak již není nutné prokazovat tzv. nenahraditelnou újmu žalobce (resp. důvodnou obavu její hrozby), ale nepoměr mezi následkem (tj. „újmou“), která by žalobci vznikla nepřiznáním odkladného účinku, a případnou újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Přiznání odkladného účinku nesmí být současně v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud dospěl po zvážení argumentů osoby zúčastněné na řízení ad 1) k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nebyly splněny.

Především je třeba mít na paměti mimořádnou povahu institutu odkladného účinku: kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci shledal, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, spočívajícím v ochraně životního prostředí a zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů. Úvahy osoby zúčastněné na řízení ad 1), že napadený rozsudek městského soudu nebyl zákonný,

nejsou namístě ve fázi řízení, v níž je teprve rozhodováno o přiznání odkladného účinku. Samo přesvědčení navrhovatele o nezákonnosti rozhodnutí městského soudu nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku. Posouzení zákonnosti tohoto rozhodnutí bude až předmětem věcného přezkumu kasační stížnosti. Rovněž nijak blíže nespecifikovaný propad zájmu o koupi bytů v předmětné lokalitě není dostatečným argumentem pro tvrzení o újmě osoby zúčastněné na řízení ad 1), když předmětem soudního řízení je zákonnost rozhodnutí o udělení výjimky podle zákona o ochraně přírody a krajiny, nikoli např. kolaudační rozhodnutí.

V posuzované věci je veřejný zájem dán předmětem právní úpravy, a to zákonem, který chrání přírodu a krajinu, v tomto konkrétním případě pak zvlášť chráněné živočichy. Neudělení výjimky není rozhodnutím, které by bezprostředně osobě zúčastněné na řízení ad 1) způsobovalo okamžitou újmu. Nejvyšší správní soud jako újmu nemůže shledat ani povšechné tvrzení o propadu prodeje bytů, protože nebylo nikterak vysvětleno, jak by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tento propad mohlo zastavit. Odkladný účinek kasační stížnosti totiž vůbec nijak nepresumuje výsledek rozhodnutí ve věci samé. Je proto zřejmé, že rozumní kupci vyčkají definitivního rozhodnutí správního orgánu ve věci samé a nespokojí se jen s rozhodnutím soudu o odkladném účinku, které je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

S ohledem na znění § 73 odst. 2 s. ř. s., účinné od 1. 1. 2012, je při poměrování újmy, která by mohla navrhovateli vzniknout, třeba přihlídnout k újmě, která by mohla vzniknout jiným osobám a veřejnému zájmu. Pokud by osoba zúčastněná na řízení ad 1) použila rozhodnutí o přiznání odkladného účinku k tomu, aby získávala další kupce svých bytů, aniž by ve věci bylo rozhodnuto definitivně, pak by to mohlo tyto kupce poškozovat. Ochrana životního prostředí a zvláště chráněných živočichů je důležitým zákonem chráněným veřejným zájmem, a proto je třeba najisto postavit definitivním rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, zda žalovaný při této ochraně nepochybil, když vydal napadené rozhodnutí o potvrzení udělené výjimky.

K argumentaci osoby zúčastněné na řízení ad 1), že hrozí „obživení“ původního rozhodnutí žalovaného a skutečnost, že tu vedle sebe budou dvě rozhodnutí v téže věci, Nejvyšší správní soud uvádí, že tvrzeným „obživením“ původního rozhodnutí nemůže osobě zúčastněné na řízení ad 1) vzniknout žádná újma, protože jí toto rozhodnutí vyhovuje, neboť bylo vydáno v souladu s jejím návrhem. V rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, na něž se osoba zúčastněná na řízení ad 1) odvolává, to byl správní orgán, který v „obživení“ spatřoval svou újmu, neboť situace paralelní existence dvou rozhodnutí v téže věci může být pro správní orgán problematická, a proto v některých případech Nejvyšší správní orgán v onom „obživení“ může spatřovat újmu správního orgánu. Argumentace však není pro návrh osoby zúčastněné na řízení ad 1) přílehlavá, neboť pro tu „obživení“ pro ni výhodného rozhodnutí nemůže být žádnou újmou. Ani tvrzená právní nejistota není dostatečným argumentem, ta totiž pro všechny účastníky řízení panuje každopádně až do definitivního rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud v tomto případě tedy neshledal v argumentaci osoby zúčastněné na řízení ad 1) žádný přesvědčivý důvod, proč by měl její kasační stížnosti přiznat odkladný účinek, a proto návrh v souladu s § 107 a § 73 s. ř. s. zamítl.

Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu